

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 kwietnia 2017 r.

Pozwem z dnia 15 maja 2015 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego Ł. L. kwoty 1.940,80 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zapłaty wynagrodzenia wynikającego z umowy ochrony w wysokości 1.523,52 zł oraz tytułem skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu odsetek ustawowych od zaległej kwoty w wysokości 417,28 zł. Powódka żądała także zapłaty kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew, k. 2-5)

W dniu 20 maja 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w II Wydziale Cywilnym w sprawie o sygn. II Nc 11040/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości roszczenie powódki.

(nakaz zapłaty k. 36, z.p.o. k. 37)

Pozwany wniósł w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i zgłaszając zarzut przedawnienia. Ponadto pozwany zażądał zasądzenia kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(sprzeciw, k. 38-39)

Pismem procesowym z dnia 28 października 2015 r. powód wniósł o oddalenie zarzutów powoda jako bezzasadnych. Zarazem jednak powód wskazał, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia powinien być oceniony w kontekście art. 5 k.c.

(pismo k. 50-52)

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2016 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. z uwagi na niewskazanie przez powoda aktualnego adresu pozwanego.

(postanowienie k. 78)

Postanowieniem z dnia 19 października 2016 r. Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone postanowienie.

(postanowienie k. 98, uzasadnienie k. 99)

Do zakończenia sprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 31 sierpnia 2009 r. Ł. L. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę nr (...), na mocy której powódka zobowiązała się do monitorowania sygnałów alarmowych na działce nr (...) należącej do pozwanego położonej w W.. W § 5 strony przewidziały wynagrodzenie miesięczne w wysokości 50 zł plus 22% VAT, płatne w terminie i trybie określonym w fakturze.

(dowód: umowa k. 9-10)

W dniu 31 października 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 64,16 zł z tytułu wynagrodzenia z umowy M./ (...) za październik 2013 r. Termin płatności oznaczono na 14 listopada 2013 r.

(dowód: faktura k. 12)

W dniu 30 września 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 64,16 zł z tytułu wynagrodzenia z umowy M./ (...) za wrzesień 2013 r. Termin płatności oznaczono na 14 października 2013 r.

(dowód: faktura k. 13)

W dniu 30 sierpnia 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 64,16 zł z tytułu wynagrodzenia z umowy M./ (...) za sierpień 2013 r. Termin płatności oznaczono na 13 września 2013 r.

(dowód: faktura k. 14)

W dniu 31 lipca 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 64,16 zł z tytułu wynagrodzenia z umowy M./ (...) za lipiec 2013 r. Termin płatności oznaczono na 14 sierpnia 2013 r.

(dowód: faktura k. 15)

W dniu 28 czerwca 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 64,16 zł z tytułu wynagrodzenia z umowy M./ (...) za czerwiec 2013 r. Termin płatności oznaczono na 12 lipca 2013 r.

(dowód: faktura k. 16)

W dniu 31 maja 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 64,16 zł z tytułu wynagrodzenia z umowy M./ (...) za maj 2013 r. Termin płatności oznaczono na 14 czerwca 2013 r.

(dowód: faktura k. 17)

W dniu 30 kwietnia 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 64,16 zł z tytułu wynagrodzenia z umowy M./ (...) za kwiecień 2013 r. Termin płatności oznaczono na 14 maja 2013 r.

(dowód: faktura k. 18)

Ponadto powódka wystawiła również miesięczne faktury VAT za wykonywanie usług w okresie od listopada 2011 r. do marca 2013 r.

(dowód: faktury k. 19-35)

Powód nie regulował należności z powyższych faktur.

(okoliczność bezsporna)

Na dzień 20 stycznia 2015 r. zaległość wynosiła 1.523,52 zł w zakresie należności głównej oraz 417,28 zł z tytułu odsetek. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty powyższej kwoty w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma

(dowód: wezwanie k. 11)

Do dnia wniesienia pozwu należność nie została uregulowana.

(okoliczność bezsporna)

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się wyłącznie na dokumentach przedłożonych przez powódkę. Dokumenty te zostały złożone w formie kserokopii lub wydruków, ale Sąd nie miał wątpliwości co do ich wiarygodności, a ich prawdziwości nie kwestionował pozwany, ograniczając obronę do podniesienia zarzutu przedawnienia i nie zgłaszając wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne i w takim zakresie zostało uwzględnione.

Powódka dochodziła zapłaty za usługi świadczone pozwanemu w ramach umowy o świadczenie usług monitorowania z dnia 31 sierpnia 2009 r. Umowa ta stanowi umowę o świadczenie usług, do której należy odpowiednio stosować przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Dochodzone roszczenie wynikało z nieopłaconych faktur za miesiące od listopada 2011 r. do października 2013 r. Pozwany podnosił zarzut przedawnienia roszczeń.

Termin przedawnienia roszczeń powódki w niniejszej sprawie wynosił zgodnie z art. 751 pkt 1 k.c. 2 lata, co wynikało z faktu, że powódka dochodziła wynagrodzenia za spełnione czynności podjęte w zakresie swojej działalności gospodarczej. Powódka wskazywała, że okres przedawnienia wynosił 3 lata powołując się na art. 118 k.c. Mając jednak na uwadze, że przepis art. 751 k.c. jest przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 118 k.c., ten ostatni nie znajdował w niniejszej sprawie zastosowania. Jak stanowi art. 120 § 1 k.c., okres przedawnienia rozpoczyna bieg w dniu, w którym roszczenie stało się wymagalne i ulega przerwaniu stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w wyniku każdej czynności przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Czynnością taką było w niniejszej sprawie wniesienie powództwa w dniu 15 maja 2015 r. Tym samym wszystkie roszczenia powódki wymagalne przed dniem 15 maja 2013 r. uległy przedawnieniu jeszcze przed wniesieniem powództwa. Natomiast roszczenia wymagalne od dnia 15 maja 2013 r. włącznie nie uległy przedawnieniu, gdyż z chwilą wniesienia powództwa bieg przedawnienia uległ przerwaniu.

Z uwagi na powyższe jedynie roszczenia z faktur VAT (...), a więc za miesiące od kwietnia 2013 r. do października 2013 r. nie były przedawnione w chwili wniesienia powództwa. Tym samym roszczenie główne nieobjęte przedawnieniem wynosiło 448,98 zł (64,14 zł x 7). Powódka w pozwie dokonała również kapitalizacji odsetek do kwoty 417,28 zł. Skapitalizowane odsetki od nieprzedawnionego roszczenia wynosiły 82,09 zł. Łącznie zatem nieprzedawnione było roszczenie w kwocie 531,07 zł. Taka też kwota została zasądzona od pozwanego na rzecz powódki w punkcie pierwszym wyroku.

Powód domagał się także odsetek ustawowych za opóźnienie w zakresie żądanej kwoty. Podstawą żądania odsetek był art. 481 § 1 i 2 k.c. z uwzględnieniem możliwości oprocentowania również odsetek skapitalizowanych na podstawie art. 482 § 1 k.c. Roszczenie odsetkowe zostało zatem uwzględnione w zakresie w jakim dotyczyło zasądzonej kwoty roszczenia głównego.

W pozostałym zakresie, to jest co do kwoty 1.409,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, powództwo zostało oddalone jako przedawnione.

Nie zasługiwał przy tym na uwzględnienie zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez pozwanego podniesiony przez powódkę. W pierwszej kolejności należy wskazać, że powódka z jednej strony wskazywała, że zarzut przedawnienia jest bezzasadny, a z drugiej uznawała jego zgłoszenie za przejaw nadużycia praw podmiotowych. Argumentacja taka jest wewnętrznie sprzeczna, gdyż o nadużyciu prawa podmiotowego można mówić jedynie w sytuacji, gdy prawo to niewątpliwie istnieje, a zatem zarzut nie jest bezzasadny. Przechodząc do merytorycznej oceny zarzutu z art. 5 k.c., w ocenie Sądu jest on bezpodstawny. Powódka nie wskazała na żadne szczególne okoliczności świadczące o nadużyciu ustawowej gwarancji wynikającej z przepisów o przedawnieniu roszczeń. Ocena zaistniałej sytuacji faktycznej wskazuje na zależność raczej przeciwną – po stronie powodowej występuje bowiem przedsiębiorca, od którego należy oczekiwać minimalnej staranności w zakresie terminowości dochodzenia roszczeń wynikających z regularnych rozliczeń, a stroną pozwaną w sprawie jest konsument. Sprzeczne z zasadami współzycia społecznego byłoby zatem odmawianie słabszej stronie stosunku prawnego podstawowego instrumentu obrony, a nie korzystanie z niego w zakresie dozwolonym przez prawo. Dlatego też zarzut przedawnienia okazał się skuteczny, a o oddaleniu powództwa Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. uwzględniając koszty poniesione przez każdą ze stron oraz wynik procesu. Roszczenie powódki zostało uwzględnione w części (27,36%). Koszty poniesione przez powódkę objęły opłatę od pozwu (30 zł), koszty zastępstwa procesowego (600 zł) ustalone zgodnie z § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Pozwany nie poniósł w sprawie żadnych kosztów. Łącznie koszty niniejszego postępowania wyniosły zatem 647 zł. Zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia, powódka powinna zapłacić 469,96 zł, a pozwany 177,04 zł. W celu wyrównania dotychczas poniesionych kosztów, należało zatem zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 177,04 zł o czym Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku.

SSR Aleksandra Koman